

TAPPER, tápp'r, a. 2. 1) Som med lugnt mod och af pligt möter faran. *En t. krigare. Hålla sig t. emot fienden.* Brukas någon gång substantivt, t. ex.: *Våra tappre.* — 2) Som röjer tapperhet. *Tappra bedrifter. T. strid.* — 3) (fam. skämtv.) Dugtig. *En t. dryckeshjelle.*

TAPPERHET, f. 3. 1) Lugnt mod i faran, grundadt på pliktänsla. *Svenskens t. är känd.* — 2) (fam. skämtv.) Hurtighet, dugtighet.

TAPPERT, adv. 1) Med tapperhet. *Strida t.* — 2) (fam. skämtv.) Dugtigt. *Gå t. på. Arbeta, dricka t.*

TAPPFIL, m. 2. Ett slags urmakarfil.

TAPPHÅL, n. 3. Hål för en tapp (II, 1).

TAPPIG, a. 2. Som liknar en tapp (I). *T-a moln, skyar. T. snö,* som faller i flockor.

TAPPIGT, adv. (fam.) 1) I stora flockor. — 2) I små partier, gruppvis; skoftals; styckevis.

TAPPMASK, m. 2. Se *Jordloppa.*

TAPPING, f. 2. Handlingen, då man tappar (se *Tappa*, I).

TAPPRUNNEN, a. 2. neutr. — *et.* Uttappad. *En t. tunna.*

TAPPSKIFVA, f. 1. (artil.) Skifva, hvarmed en kanontapp till förstärkning omgifves.

TAPPSKRUF, m. 2. pl. — *skruvvar.* Skruf på en låstapp.

TAPPSTYCKE, n. 4. (artil.) Den delen af en skjutmaskin, hvarpå tapparne sitta.

TAPPSÖM, m. 2. pl. — *sömmar.* Ett slags kirurgisk söm.

TAPTALS ell. **TAPPVIS**, adv. 1) I tappar. — 2) (fam.) Se *Tappigt.*

TAPT, förkortadt af *Tappadt.* (Fam.) *Ge t., ge vunnit.*

TAPTO, taptó, n. 4. Tecken med trumma eller trumpet för trupper, att gå till hvila.

TARA, tåra, f. 1. (arab. *Toraha*; handelst.) Vigten af kärli, omslag m. m., hvaruti en vara transporteras. Jfr. *Netto.*

TARANTEL, taránt'l, m. 2. pl. *tarantlar.* En giftig spindel i de varma länderna, röd med trekantiga svarta fläckar. *Lycosa Tarantula.*

TARF, n. oböjl. i sing.; pl. *tarvoor.* Behof, nödortf. *Efter hvars och ens t. Rikets t-vor. Göra sitt t.,* förrätta sitt naturbehof.

TARFLIG, a. 2. 1) Som inskränker sig till det nödortfuga. *T. menniska, hustru. T. i mat och dryck, i kläder.* — 2) Måttlig, nödortfug. *En t. måltid. Ha sin t-a utkomst, bergning.*

TARFLIGHET, f. 3. Egenskapen att vara tarflig.

TARFLIGT, adv. På ett tarfligt sätt, med tarflighet.

TARFVA, v. a. 1. Behöfva. *Det t-r bevis.* — *T-s, v. d.* Behöfvas. *Det t. inga vidare bevis.*

TARFVOR, se *Tarf.*

TARIFF, -i'ff, m. 3. (fr. *Tarif*, af arab. *Arafa*) Varulista, prislsta; taxa på afgifter.

TARM, tårmm, m. 2. Inelva hos människor och djur i form af en kanal, hvarigenom födan passerar, bestående af flera hinnor, af hvilka den innersta är en slemhinna. *Smala t-en,* den som börjar vid magen. Se f. ö. *Tom-, Krum-, Blind-, Kolik-, Änd-, Tolfstumarm.*

TARBEN, n. 3. Se *Höftben.*

TARMBRÅCK, n. 3. Det slags bråck, då tarmarne utträdt ur sitt rätta läge.

TARMFEBER, m. 2. pl. — *febrar.* Se *Gastrisk feber.*

TARMIKT, m. sing. Gammalt ord för *Tarmvred.*

TARMGROP, f. 2. (anat.) Urgröppningen på höftbenet.

TARMHINNA, f. 1. Hvarje af de hinnor, af hvilka tarmarne bestå.

TARMINFLAMMATION, ----tschón, f. 3. (med.) Inflammation i tarmarna.

TARMKANAL, --ål, m. 3. Den af samtliga tarmarna bestående kanal, dit födan passerar ifrån magen, för att uppblandas med gallan och magkörtelsaften.

TARMKÄX, n. 3. En egen fetthinna, som utomkring sammanhåller tarmarna i deras stadgade läge. Kallas äfv. *Krös.*

TARMLÖS, a. 2. Utan tarmar. *T-a* kallas andra Ordningen af *Intestinalmaskarna.*

TARMMASK, m. 2. Mask i tarmarna.

TARMSLEM, n. sing. Det slem, som innan till bekläder tarmarna.

TARMSTRÄNG, m. 2. Sträng, förfärdigad af tarmar.

TARMSÄCK, m. 2. Se *Bukhinna.*

TARMVRED, n. 3. Dödlig sjukdom, då tarmarne knutit sig, så att födan stockas och exkrementerna slutligen utträngas genom munnen.

TAROCK, tarå'ck, n. sing. oböjl. eller

TAROCKSPEL, tarå'ckspél, n. sing. (ital. *Tarocchì*) Ett slags sällskapspel, hvartil brukas ett eget slags kort, kallade *Tarockskort.* [Taroc.]

TARTAN, tarrtán, n. sing. Ett slags mångfärgadt, rutigt, skottskt ylletyg. — *S. m. 3.* Kappa deraf.

TARTAN, tarrtán, m. 3. (ital. *Tartana*) Ett slags odäckadt farfytg, som brukas på Medelhafvet.

TARTAREN, tarrtáränn, m. sing. def. (grek. *Tartaros*) Afgrunden, underjorden.

TARTUFF, tarry'ff, m. 3. (fr. *Tartufe*, hufvudpersonen i Molières komedi med samma titel) Skenhelgon, hycklare.

TASKA, f. 1. (föråldr.) Väska, ficka. *Spela ur t-n,* göra taskspelarkonster. — *Taskorna,* pl. def. (lågt) Pungarne (se *Pung*, 3).

TASKBOK, f. 3. pl. — *böcker.* Liten fickbok, vanligtvis af saffian, att deri förvara sedelmynt, viktiga papper o. s. v.

TASKER, tåssk'r, m. sing. (pop.) Lumpen karl, slarfver.

TASKIG, a. 2. (pop.) Slarfvig. — *Taskighet,* f. 3. — *Taskigt,* adv.

TASKKRÄFTA, f. 1. En art Krabba. Cancer Pagurus.

TASKLÅS, n. 3. Se *Hänglås.*

TASKSPELARE, m. 3. En, som gör taskspelarkonster.

Anm. Taskspelarne buro fordom sitt tillbehör i en väska (*taska*); deraf namnet.

TASKSPELARKONST, f. 3. Konststycke, som synes gränsa till det omöjliga, och utföres genom en öföfvad, ovanlig fingerfärdighet eller med särskilda apparater.

TASKSPELERI, n. 3. 1) En taskspelares konst, yrke; utförande af taskspelarkonster. — 2) (fig.) Fint bedrägeri.

TASS, m. 2. (fr. *Tasse*) Tekopp. *En t. te.*

TASS, m. 2. 1) Fot. Säges endast i fråga om vissa djur, såsom lejon, björn, varg, hund, katt. *Ge vackra t-en,* säges om katter och hundar, då de äro öföfvade att lägga tasserna i handen på den, som dertill anmanar dem. — 2) (fam. skämtv.) Liten hand.

TASSA, v. n. 1. (fam.) 1) Krafsa med tasserna. *T. till,* ge ett slag med tasserna. — 2) Gå med sakta steg.